

ผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ต่อแรงจูงใจในนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

The Effect of Psychology using Process of Learning Skills on Motivation in Students
Education Program in Early Childhood, College of Asian Scholars

วุฒิชัย โยธา¹,
จิราพร วิชระโกชน²
พลอยนภัส ฉัตรชัยพลรัตน์³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้มีผลต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียระหว่างก่อนและหลังการทดลอง 2) เพื่อศึกษาผลรูปแบบการเรียนรู้แบบปกติมีผลต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียระหว่างก่อนและหลังการทดลอง 3) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้กับรูปแบบการเรียนรู้แบบปกติต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จำนวน 89 คน โดยเลือกแบบเจาะจง จำนวน 44 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองจำนวน 22 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบประเมินแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกและมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของคำถามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 2) แบบประเมินแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของคำถามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 3) โปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ 4) โปรแกรมในรูปแบบการเรียนรู้แบบปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบสมมติฐาน คือ สถิติทดสอบวิลคอกซัน และแมน-วิทนีย์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษาวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียที่ได้รับการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ มีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษาวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติมีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษาวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียที่ได้รับโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้กับโปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติมีแรงจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : การเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้, แรงจูงใจภายใน, แรงจูงใจในภายนอก, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Abstract

This research aimed to: 1) compare the effect of psychology using process of learning skills on motivation in students education program in early childhood. College of Asian Scholars between before and after the study, 2) compare the effect of learning normal program on motivation in students education program in early childhood, College of Asian Scholars between before and after the study., 3) compare the effect of psychology using process of learning skills and learning normal program on motivation in students education program in early childhood, College of Asian Scholars between after the study. The samples composed 44 in students education program in early childhood, College of Asian Scholars in volunteer for the treatment through purposive sample technique. They were divided in 2 groups through simple random

¹อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

²อาจารย์หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

³นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

sampling technique, the first group of 22 was psychology using process of learning skills and the second group of 22 was learning normal program. Each of the group was under the study 1 times a week, each time lasted for 1-2 hour within 6 weeks continuously, totaling 6 times.

The instruments were: 1) Intrinsic motivation and extrinsic motivation the Item-Objective Congruence Index: IOC of 0.67 - 1.00 2) Achievement motivation the Item-Objective Congruence Index: IOC of 0.67 - 1.00 3) A program for psychology using process of learning skills 4) A program for learning normal program. The statistics for data analyses were The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test and The Mann-Whitney U Test. The results revealed that: 1) The intrinsic and extrinsic motivation and achievement motivation in students education program in early childhood, College of Asian Scholars after the study through psychology using process of learning skills was increased at the 0.05 level of statistical significance., 2) Intrinsic and extrinsic motivation and achievement motivation in students education program in early childhood, College of Asian Scholars after the study through learning normal program was increased at the 0.05 level of statistical significance, and 3) The Intrinsic and extrinsic motivation and achievement motivation in students education program in early childhood, College of Asian Scholars through psychology using process of learning skills was different from those through learning normal program.

Keywords: Psychology using Process of Learning Skills, Intrinsic Motivation, Extrinsic Motivation, Achievement Motivation

บทนำ

สังคมไทยปัจจุบันพบได้ว่าแรงจูงใจในชั้นเรียนมีผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นอย่างมาก โดยมีปัจจัยที่สำคัญเริ่มต้นที่แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักศึกษาเพื่อนำไปสู่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนที่แตกต่างกัน Ankur J.E. et al.(2018) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจภายในว่า เป็นแรงขับที่เกิดจากความรู้สึกนึกคิดที่เป็นองค์ประกอบภายในตัวบุคคล เป็นความต้องการที่จะกระทำด้วยตนเองโดยไม่มีอิทธิพลใดๆจากภายนอกมาเกี่ยวข้อง เช่น ความถนัดในการเล่นกีฬา เพราะมีความชอบส่วนตัว ไม่มีใครบอกหรือบังคับได้ ซึ่งเป็นความถนัดที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน เมื่อเรียนแล้วทำให้เกิดความสุขและได้รับความสำเร็จ ส่วนแรงจูงใจภายนอก เป็นแรงผลักดันที่เกิดจากภาวะภายนอกของตัวบุคคล มีอิทธิพลต่อบุคคลทำให้เกิดพฤติกรรมกระทำกิจกรรมต่างๆให้สำเร็จได้ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นสิ่งที่เรียนรู้และพัฒนาขึ้นมาได้ในตัวของเด็กและบุคคล Zaha N. et al.(2020) กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนเองวางไว้ และ Giorgio G., Nora A.and Sara B. (2019) กล่าวว่า รวมทั้งมีความทะเยอทะยาน มุ่งความสำเร็จมากกว่าหลีกเลี่ยงความล้มเหลว โดยแต่ละคนจะมีระดับแรงจูงใจแตกต่างกันไป เชื่อได้ว่าแต่ละคนจะมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน บางคน

มุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จสูง แต่บางคนมีความต้องการความสำเร็จต่ำ แรงจูงใจนี้จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นเคยมีประสบการณ์ต่อความสำเร็จมาก่อนในอดีตมากน้อยเพียงใด

การศึกษาในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างมากที่ต่อความสำเร็จของการเรียนอย่างมาก ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และครูคอยช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียน โดยในรูปแบบการเรียนแบบเชิงรุก (Active learning) โดยให้นักศึกษาได้ผ่านการกระทำและลงมือปฏิบัติจริง และให้ผู้เรียนมีบทบาทในการแสวงหาความรู้และเรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์จนเกิดความรู้ความเข้าใจ สามารถนำไปประยุกต์ใช้สามารถวิเคราะห์สังเคราะห์ ประเมินค่าหรือ สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ และพัฒนาตนเองเต็มความสามารถ และ Chelsea A. (2018) ได้กล่าวถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เขาได้มีโอกาสร่วมมือปฏิบัติให้มีโอกาสฝึกทักษะการสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ Active Learning ที่ทำให้ผลการเรียนรู้เพิ่มขึ้น 70% การนำเสนองานทางวิชาการ เรียนรู้ในสถานการณ์จำลอง ทั้งมีการฝึกปฏิบัติในสภาพจริง มีการเชื่อมโยงกับสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผลการเรียนรู้เกิดขึ้นถึง 90% และกระทรวงศึกษาธิการ, (2558) ได้กล่าวถึงทำให้ผู้เรียนสามารถรักษาผลการเรียนรู้ได้อยู่คงทนได้มากและนานกว่ากระบวนการเรียนรู้ Passive Learning เพราะกระบวนการ

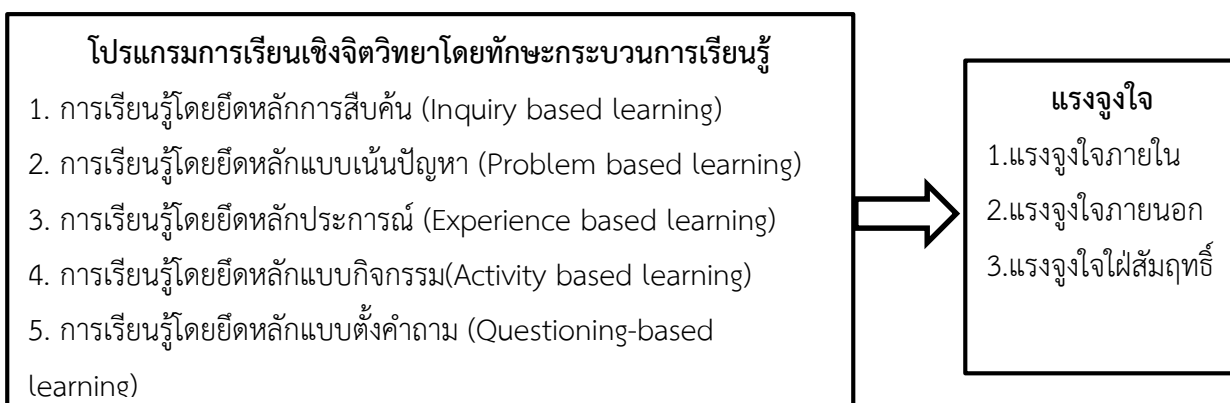

เรียนรู้ Active Learning สอดคล้องกับการทำงานของสมองที่เกี่ยวข้องกับความจำ โดยสามารถเก็บและจำสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม มีปฏิสัมพันธ์ กับเพื่อน ผู้สอน สิ่งแวดล้อม การเรียนรู้ได้ผ่านการปฏิบัติจริง จะสามารถเก็บจำในระบบความจำระยะยาว (Long Term Memory) ทำให้ผลการเรียนรู้ ยังคงอยู่ได้ในปริมาณที่มากกว่า การเพิ่มแรงจูงใจจะเป็นตัวกระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อสนองความต้องการโดยใช้ความพยายามในการกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยการจัดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงรุกโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ โดยเน้นเรื่องการเปลี่ยนเจตคติ พฤติกรรม บุคลิกภาพ รวมทั้งกระบวนการเรียน เพื่อเรียนรู้และพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้น โดยมีการประเมินเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงรุกโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ ต่อแรงจูงใจใฝ่ในนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้มีผลต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

กรอบแนวคิดงานวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาในนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

2. เพื่อศึกษาผลรูปแบบการเรียนรู้แบบปกติมีผลต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

3. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้กับรูปแบบการเรียนรู้แบบปกติต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ ภายหลังจากการทดลองสามารถเพิ่มระดับแรงจูงใจได้มากขึ้น

2. นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติ ภายหลังจากการทดลองสามารถเพิ่มระดับแรงจูงใจได้

3. นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้เพิ่มระดับแรงจูงใจได้มากกว่ากลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติ

จำนวน 44 คน จะถูกสุ่มแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 22 คน ทำการเก็บข้อมูลและเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม การวิจัยนี้คำนวณขนาดตัวอย่างจากการศึกษาที่ผ่านมา (Pisanwacharin C., 2015)

1. คำนวณขนาดตัวอย่างตามสมการ

กำหนด σ^2 = Standard deviation of Motivation (0.2317)

$Z\alpha/2$ = Significant level is (1.96)

$Z\beta/2$ = Power of test at 80% (0.84)

$\mu_1 - \mu_2$ = Mean difference of Motivation (3.87-4.16)

สูตร $n/\text{group} = \frac{2\sigma^2 (Z\alpha/2 + Z\beta)^2}{(\mu_1 - \mu_2)^2}$

$n = 43.19$

$n = 43.19$ ราย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม = $21.595 \approx 22$ คน/กลุ่ม

2. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในนักศึกษา ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จำนวน 89 คน คัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 44 คน (ชาย 7 คน และ หญิง 37 คน) ช่วงอายุ 20-25 ปี ร้อยละ 61.37, ช่วงอายุ 26-30 ปี ร้อยละ 20.45, ช่วงอายุ 31-35 ปี ร้อยละ 4.54, ช่วงอายุ 36-40 ปี ร้อยละ 6.82 และช่วงอายุ 41-50 ปี ร้อยละ 6.82 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง 22 คน และ กลุ่มควบคุม 22 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวน 6 สัปดาห์ และกลุ่มควบคุมได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวน 6 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาในการวิจัย

1. แบบประเมินแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยทำการวัดค่าก่อนและหลังได้รับโปรแกรม โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และนำมาเฉลี่ยวิเคราะห์ผล ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ความเชื่อถือสูง (Item-Objective Congruence Index : IOC) ตั้งแต่ 0.67 ถึง 1.00

2. แบบประเมินแรงจูงใจภายในและภายนอก โดยทำการวัดค่าก่อนและหลังได้รับโปรแกรม โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และนำมาเฉลี่ยวิเคราะห์ผล ค่าความ

สอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ความเชื่อถือสูง (Item-Objective Congruence Index : IOC) ตั้งแต่ 0.67 ถึง 1.00

3. โปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวน 6 สัปดาห์

4. โปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวน 6 สัปดาห์

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยชี้แจงอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มทดลองจะได้รับการอธิบายถึงวิธีการโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ และถ้าตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัยและได้ลงชื่อเป็นหลักฐานลงในแบบยินยอมอาสาสมัคร ผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มทดลอง จะได้รับการประเมินโดยแบบวัดระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบประเมินระดับแรงจูงใจภายในและภายนอก ระยะเวลาทำแบบประเมินทั้งหมดจะใช้เวลาประมาณ 20 นาทีและเข้าร่วมวิจัย

2. ขณะการทดลอง

ผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มทดลอง จะได้รับการโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ ใช้เวลาในการเรียนครั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวน 1 ครั้ง/สัปดาห์ รวม 6 สัปดาห์

ลำดับที่	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ	การวัดและการประเมินผล
1	การเรียนรู้โดยยึดหลักการสืบค้น (Inquiry based learning)	1. บรรยาย 2. อภิปราย 3. การสร้างความสนใจ 4. การสำรวจและค้นหา 5. เสนอผลงาน	1. Power point 2. ใบความรู้ 3. เอกสารประกอบการสอน 4. แบบทดสอบ	สังเกตพฤติกรรมการทำงานโดยเป็นกลุ่มของผู้เรียน รวมทั้งการแสดงความคิดเห็นตามกลุ่มหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งใช้ทักษะการฟัง, ทักษะการตั้งคำถามปลายเปิด, ทักษะการให้กำลังใจ รวมทั้งการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า นักศึกษาสามารถทำงานเป็นกลุ่มได้อย่างดีและมีการแสดงความคิดเห็นร่วมกันได้อย่างดี
2	การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบเน้นปัญหา (Problem based learning)	1. บรรยาย 2. อภิปราย 3. นำเสนอผลงาน 4. ฝึกปฏิบัติกรณีศึกษา (Case study)	1. Power point 2. ใบความรู้ 3. เอกสารประกอบการสอน 4. แบบทดสอบ 5. กรณีศึกษา	สังเกตการทำงานกลุ่ม และเน้นกระบวนการร่วมกันอภิปรายกลุ่มโดยยึดตามปัญหาที่พบในโรงเรียนและช่วยคิดวิธีการแก้ไขปัญหาโดยยึดการเรียนรู้แบบเน้นปัญหาเป็นหลัก ร่วมกับทักษะการตั้งคำถามปลายเปิด, ทักษะการให้คำแนะนำ และทักษะการสรุปความ พบว่า นักศึกษาสามารถช่วยกันคิดวิเคราะห์ในการแก้ไขปัญหาร่วมกันได้ดี
3	การเรียนรู้โดยยึดหลักการประสบการณ์ (Experience based learning)	1. บรรยาย 2. อภิปราย 3. นำเสนอผลงาน 4. การอภิปรายกลุ่มย่อย 5. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์	1. Power point 2. ใบความรู้ 3. เอกสารประกอบการสอน 4. แบบฝึกปฏิบัติ 5. กรณีศึกษา	ผู้เรียนพยายามทบทวนเนื้อหาที่มาจากประสบการณ์ที่ผ่านมา พร้อมทั้งเขียนว่าได้เรียนรู้ในพฤติกรรมที่ผ่านมาของตัวเองอย่างไรบ้าง พร้อมทั้งวางแผนในการตั้งเป้าแรงจูงใจในขั้นต่อไปและใช้ทักษะการให้กำลังใจ, ทักษะการสะท้อนความรู้สึก, ทักษะการเผชิญความจริง พบว่า ผู้เรียนสามารถนำไปรูปแบบการวางแผนไปใช้ในประสบการณ์ปัจจุบันได้จริง
4	การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบกิจกรรม (Activity based learning)	1. บรรยาย 2. อภิปราย 3. นำเสนอผลงาน 4. การอภิปรายกลุ่มย่อย 5. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์	1. Power point 2. ใบความรู้ 3. เอกสารประกอบการสอน 4. แบบฝึกปฏิบัติ 5. กรณีศึกษา	ผู้เรียนพยายามฝึกตาม แบบที่ตนสนใจและพยายามทำซ้ำๆ เพื่อที่จะให้เกิดทักษะตามแบบที่ตนสนใจให้ได้ โดยมีการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียนร่วมกันและใช้ทักษะการฟัง, ทักษะการให้กำลังใจ, เทคนิคการใช้จินตนาการสถานการณ์ และเทคนิคการสนทนาโดยใช้เก้าอี้วางเปล่าให้เป็นตัวแทนของคู่สนทนาในกิจกรรมหน้าชั้นเรียน พบว่า ผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติงานได้ตามข้อเสนอแนะได้ดี
5	การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบตั้งคำถาม (Questioning-based learning)	1. บรรยาย 2. อภิปราย 3. ค้นคว้า 4. นำเสนอผลงาน 5. ฝึกปฏิบัติกรณีศึกษา	1. Power point 2. ใบความรู้ 3. เอกสารประกอบการสอน 4. แบบฝึกปฏิบัติ 5. กรณีศึกษา	สังเกตการทำงานเป็นกลุ่มผู้เรียนสามารถแสดงออกถึงพฤติกรรม และแสดงความคิดเห็นร่วมกัน ร่วมกับใช้ทักษะการฟัง, ทักษะการเรียบเรียง, ทักษะการตั้งคำถามปลายเปิดและทักษะการสรุปความ พบว่า ผู้เรียนมีการทำงานเป็นกลุ่มและวิเคราะห์ กรณีศึกษาร่วมกัน
6	การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบสะท้อนความคิด (Student's Reflection based learning)	1. บรรยาย 2. อภิปราย 3. นำเสนอผลงาน 4. ฝึกปฏิบัติกรณีศึกษา	1. Power point 2. ใบความรู้ 3. เอกสารประกอบการสอน 4. แบบฝึกปฏิบัติ 5. กรณีศึกษา	สังเกตการทำงานโดยมีการสะท้อนความคิดระหว่างผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันโดยมีการใช้ทักษะการวางแผนการเรียนรู้อื่นๆ โดยกลวิธีเสริมแรงทางบวก เช่น คำชื่นชม , ทักษะการสะท้อนความคิด, ทักษะการสะท้อนความรู้สึก และทักษะการสรุป พบได้ว่า การเรียนรู้ในระดับที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการหาคำตอบและแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ต่างๆได้

3. หลังการทดลอง

ผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มทดลอง จะได้รับการประเมินโดยแบบวัดระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแบบวัดแรงจูงใจภายในและภายนอก ระยะเวลาทำแบบประเมินทั้งหมดจะใช้เวลาประมาณ 20 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบแบบวัดระดับแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ก่อนและหลังได้รับการโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบของวิลคอกสัน (The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบแบบวัดระดับแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

ก่อนและหลังได้รับการโปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบของวิลคอกสัน (The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบแบบวัดระดับแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ก่อนและหลังได้รับการโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ กับได้รับการโปรแกรมการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

ผลการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ ภายในกลุ่มระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบผลโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ ภายในกลุ่มระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	ค่า	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		Mean dif.	Z	P-Value
		Mean	S.D.	Mean	S.D.			
กลุ่มทดลอง N = 22	แรงจูงใจภายใน	2.428	0.162	4.838	0.087	2.410	-2.809	0.005
	แรงจูงใจภายนอก	2.500	0.085	4.635	0.158	2.135	-2.803	0.005
	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.661	0.153	4.544	0.156	0.883	-3.920	0.000

*statistical significance level of $p < 0.05$

จากตาราง 1 พบว่า แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์และการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังจากการให้ได้รับการโปรแกรมการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาโดย

ทักษะกระบวนการเรียนรู้ ระหว่างก่อนทดลองและหลังทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. เพื่อเปรียบเทียบผลโปรแกรมการเรียนรู้ปกติ ภายในกลุ่มระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลโปรแกรมปกติ ภายในกลุ่มระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	ค่า	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		Mean dif.	Z	P-Value
		Mean	S.D.	Mean	S.D.			
กลุ่ม	แรงจูงใจภายใน	2.109	0.055	2.691	0.105	0.582	-2.807	0.005
ควบคุม	แรงจูงใจภายนอก	2.496	0.149	3.026	0.217	0.530	-2.805	0.005
N = 22	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.804	0.300	4.029	0.194	0.225	-3.182	0.001

*statistical significance level of $p < 0.05$

จากตาราง 2 พบว่า แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังจากการให้ได้รับการโปรแกรมการเรียนปกติ ระหว่าง

ก่อนทดลองและหลังทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ และผลโปรแกรมการเรียนปกติ ระหว่างกลุ่มหลังการทดลอง

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ และผลโปรแกรมการเรียนปกติระหว่างกลุ่มหลังการทดลอง

ค่า	กลุ่มทดลอง N=22		กลุ่มควบคุม N=22		Mean dif.	Z	P-Value
	หลังการทดลอง	Mean	S.D.	Mean			
แรงจูงใจภายใน	4.838	0.087	2.691	0.0105	2.147	-3.819	0.000
แรงจูงใจภายนอก	4.635	0.158	3.026	0.217	1.609	-4.047	0.000
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.544	0.156	4.029	0.194	0.515	-5.123	0.000

*statistical significance level of $p < 0.05$

จากตาราง 3 พบว่า แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังจากการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ และโปรแกรมผลโปรแกรมการเรียนปกติ ระหว่างกลุ่มหลังทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

1. เพื่อศึกษาผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้มีผลต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียระหว่างก่อนและหลังการทดลอง พบว่า แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังจากการให้ได้รับการโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดย

ทักษะกระบวนการเรียนรู้ ระหว่างก่อนทดลองและหลังทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เพราะว่าการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยใช้ทักษะกระบวนการเรียนรู้เป็นรูปแบบการเรียนแบบเชิงรุก Active Learning ประกอบไปด้วย 1.) การเรียนรู้โดยยึดหลักการสืบค้น (Inquiry based learning) 2.) การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบเน้นปัญหา (Problem based learning) 3.) การเรียนรู้โดยยึดหลักประสบการณ์ (Experience based learning) 4.) การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบกิจกรรม(Activity based learning) 5.) การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบตั้งคำถาม (Questioning-based learning) และ 6.) การเรียนรู้โดยยึดหลักแบบสะท้อนความคิด (Student's Reflection based learning) ซึ่งโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยใช้ทักษะการเรียนรู้นี้เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ วุฒิชัย โยธา,(2564) ที่กล่าวว่า ทักษะพื้นฐานอันเป็นเครื่องมือสำคัญ คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและสามารถนำไปใช้ได้ดังกล่าวเป็นการส่งเสริมทักษะทั้ง 4 ด้าน

คือ ด้านร่างกาย, อารมณ์, สังคม และสติปัญญา ที่เกิดขึ้นจากพื้นฐานความเชื่อที่ว่า การจัดการศึกษาอย่างมีเป้าหมายและนำไปสู่การจัดการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาตนเองสูงสุด ตามศักยภาพของแต่ละคน แต่เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งด้านความต้องการ, ความสนใจ, ความถนัด ดังนั้นการเรียนเชิงหลักจิตวิทยาเพื่อให้รู้ถึงพื้นฐาน ระดับความสามารถ และการกระตุ้นแรงเสริมทางบวกของผู้เรียน ทำให้ส่งผลเกิดแรงขับเป็นแรงจูงใจภายในและภายนอก ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ Dennis M.M., (2019) กล่าวว่า แรงจูงใจทางจิตวิทยาเป็นกลไกที่บุคคลและเฉพาะกลุ่มสร้างขึ้นเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Suprom S., (2018) ได้พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้เชิงรุกในศตวรรษที่ 21 โดยได้ศึกษาการเรียนแบบเชิงรุก Active learning จำนวน 70 คนโดย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยผลวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้อื่นๆ ที่พัฒนาขึ้นมีความสามารถในการเรียนเชิงรุก และมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนด้วยรูปแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. เพื่อเปรียบเทียบผลโปรแกรมการเรียนปกติภายในกลุ่มระหว่างก่อนและหลังการทดลอง พบว่าแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังจากการให้ได้รับการโปรแกรมการเรียนปกติ ระหว่างก่อนทดลองและหลังทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับ Valarmathie G., Juliana A.A.B., and Abdul N.Z., (2020). ได้กล่าวว่าแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก เกิดขึ้นได้เองจากความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งแรงจูงใจเกิดจากตัวกระตุ้นจากภายนอก และรวมไปถึงการตัดสินใจด้วยตัวเองตามทฤษฎี Self-Determination Theory (SDT), Social Cognitive Theory (SCT) และ Expectancy Theory (ET) เป็นต้น และการสร้างแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายนอกที่มาจากให้คะแนน หรือผลการเรียน โดยเป็นรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดมีแรงจูงใจที่เพิ่มขึ้น ทำให้แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก็เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

3. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้กับรูปแบบการเรียนแบบปกติต่อแรงจูงใจของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียก่อนและหลังการ

ทดลอง พบว่า แรงจูงใจภายใน, แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หลังจากการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ และโปรแกรมผลโปรแกรมการเรียนปกติ ระหว่างกลุ่ม ภายหลังทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้มุ่งเป้าไปแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมากกว่าโปรแกรมการเรียนแบบปกติ (วรวิทย์ ต้นชนะเทวินทร และคณะ, 2563) และมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ประสบการณ์, ความรู้รอบตัว, ความชำนาญ และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนมา ร่วมกับการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Oluwayomi A.E., (2018) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจะมากถ้ามีองค์ประกอบรวมกัน ได้แก่ แรงจูงใจ = ความคาดหวัง x เครื่องมือที่ใช้ประเมิน x ความสามารถ เพื่อจะนำไปสู่ความสำเร็จที่เกิดขึ้น ต้องมีเครื่องมือที่นั้น หมายถึง โปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ขึ้น เพื่อต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตโดยอาศัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ร่วมด้วย แรงจูงใจที่เกิดจากโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ ทำให้มีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกทำให้ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าโปรแกรมการเรียนแบบปกติ

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังจากการให้ได้รับการโปรแกรมการเรียน

เชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ มีแรงจูงใจระหว่างก่อนทดลองและหลังทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังจากการให้ได้รับการโปรแกรมการเรียนปกติ มีแรงจูงใจภายใน, แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างก่อนทดลองและหลังทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย หลังได้รับโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ และโปรแกรมผลโปรแกรมการ

เรียนปกติ ระหว่างกลุ่มภายใน หลังทดลอง พบว่า แรงจูงใจภายใน, แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ผลโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้ สามารถเพิ่มแรงจูงใจภายใน, แรงจูงใจภายนอก รวมทั้งเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ในและนำไปใช้กับกระบวนการเรียนการสอนได้ทั้งในต่าง ๆ กัน

1.2 จากการสังเกตถึงพฤติกรรมระหว่างในการเข้าร่วมงานวิจัยของโปรแกรมการเรียนเชิงจิตวิทยาโดยทักษะกระบวนการเรียนรู้และผลต่อการเพิ่มขึ้นของแรงจูงใจได้มากกว่า โปรแกรมการเรียนปกติ ดังนั้น ควรเป็นรูปแบบการจัดการศึกษาเชิงรุกแบบบูรณาการในด้านการศึกษาต่อไปได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการติดตามผลในระยะยาว 3 เดือน และ 6 เดือน เพื่อติดตามระดับแรงจูงใจของผู้เรียนว่าเป็นอย่างไร

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของการจัดการเรียนรู้ในเชิงเดียวกันว่ามีความแตกต่างกันในเพิ่มแรงจูงใจได้หรือไม่อย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). **คู่มือการบริหารจัดการเวลาเรียน “ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้”**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- วรวิทย์ ต้นชนะเทวินทร, อาทิตย์ ฉัตรชัยพลรัตน์, กุหลาบ ปุริสาร และวารการ ต้นชนะเทวินทร์ (2563). การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน. **วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย**. 10 (4). 29-36
- วุฒิชัย โยธา. (2564). **เอกสารประกอบการสอนรายวิชาจิตวิทยาสำหรับครู รหัสวิชา 810 107**, ขอนแก่น :วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย
- วุฒิชัย โยธา. (2564). **เอกสารประกอบการสอนรายวิชาจิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้สำหรับครู รหัสวิชา 406 102**, ขอนแก่น :วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย
- Andrew J.E. et.al., (2018). Impression management and achievement motivation:

- Investigating substantive links. **International Journal of Psychological**. 53(1). 16-22
- Ankur J., Bhuwan G., and Meenakshi B., (2019). A Study of Employee Motivation in Organization. **International Journal of Engineering and Management Research**. 9(6). 65-68
- Chelsea A. (2018). How white teacher' s identity development translates to classroom interactions with minority students. (Theses Doctor of Philosophy **Educational and Counseling Psychology, University of Kentucky**)
- Dennis M.M., (2019). Motivation. **International Journal of Experimental Educational Psychology**. 39 (4). 427-429
- Giorgio G., Nora A. and Sara B. (2019). Combining ideal types of performance and performance regimes An integrated framework of analysis of performance management systems for public organizations. **International Journal of Public Sector Management**. 32(7). 721-740
- Jacob F., John S., Gwany D.M., and Okoronka A.U. (2020). Motivation in Learning. **Asian Journal of Education and Social Studies**. 10(4). 16-37.
- Karina D.T., Loomer D., (2020). Active Learning Strategies to Improve Progression from Knowledge to Action. **Journal of Clinical review Article**. 6(1). 1-19
- Morsink S., Sonuga-Barke E., Van der Oord S., et.al. (2021). Intrinsic motivation and extrinsic incentives jointly predict performance: A 40-year meta-analysis. **Journal of American Psychological Association**. 40(4). 980-1008
- Oluwayomi A.E. (2018). The Impact of Motivation on Employee Performance in Selected Insurance Companies in Nigeria. **International Journal of African Development**. 5(1). 31-42

14. Pisanwacharin C.(2015).Motivation and Goals in Life of Dhurakij Pundit University Students Participating Dream and Commitment to Success Project. **Suthiparithat Journal**. 29(89).195-209
15. Suprom S.(2018). Development of Active Learning Management Ability in the 21st Century for High School Students. **Ubon Ratchathani Journal of Research and Evaluation**.7(2).49-58
16. Valarmathie G., Juliana A.A.B., and Abdul N.Z.(2 0 2 0). A Review of Motivation Theories, Models and Instruments in Learning Environment. **Journal of critical reviews**.7(6).554-559
17. Zaha N., Nishatnaz N., Vrushabh S., Adarsh M., and Arti S. (2020). Impact of Rewards System on Employee Motivation: A Study of a Manufacturing Firm in Oman. **International Journal of Business and Management Future** 4(2).6-16.